

LBRIS

We know
books

ELLE KENNEDY

Finalul
OFF - CAMPUS 5

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EpicLove

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.

© 2026, Editura Epica.

ISBN: 978-630-6711-38-3

București, 2026

PARTEA ÎNTÂI

PACTUL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, ELLE

Finalul / Elle Kennedy ; trad. din lb. engleză și note de Sorin Petrescu. - Ed. a 2-a. - București : Epica, 2026

ISBN 978-630-6711-38-3

I. Petrescu, Sorin (trad. ; note)

821.111

1.**Logan**

— Mă soarbe din ochi.

— Cum să nu! Visezi, frate!

— Se tot uită încoace! Mă vrea.

— O bunăciune ca ea nu se uită la un boșorog ca tine.

— Am doar douăzeci și opt de ani!

— Pe bune? Ești mai boșo decât credeam.

Îmi înăbuș răsul. De douăzeci de minute trag cu urechea laăștia trei cum vorbesc. Sunt brokeri. În fine, nu-s sigur că sunt chiar brokeri, dar poartă costume făcute pe comandă și beau băuturi fine, în cartierul financiar al orașului, așa că probabil lucrează în domeniul finanțelor.

Eu, unul, sunt genul de atlet masiv. Port jeanși rupți și pulover Under Armour și beau o bere, în capătul tejghelei. Am fost norocos să găsesc un loc liber, fiindcă în seara asta localul e plin ochi. Sezonul vacanțelor e în toi, iar barurile din Boston gem de clienți — angajați sau studenți — care-și petrec aici timpul liber.

Cei trei tipi pe care-i spionez abia dacă privesc în direcția mea când mă mut mai aproape de ei, ca să aud mai bine conversația lor imbecilă.

— Cât îi dăm lui Baker? întrebă unul dintre bărbați.

El și prietenul lui blond îl privesc pe amicul lor cu păr șaten — cel pe care l-au numit „boșorog”.

— Opt la sută, spune primul tip.

Blondul e mai generos:

— Zece la sută.

— Hai nouă. Probabilitate de nouă la unu.

Pe de altă parte, poate că tipii ăștia nu lucrează în finanțe. Încerc să pricep calculele lor, dar par complet aiurea, fără bază în matematica reală.

— Să v-o trag! Am mai multe șanse decât atât! protestează Baker. Ați văzut ceasul ăsta?

Ridică încheietura stângă și le arată un Rolex lucios.

— Nouă la unu, insistă primul tip. Primești sau nu?

Domnul Rolex mormăie iritat, aruncând niște bani pe teighea. Ceilalți doi îi urmează exemplul.

Din ce am priceput, jocul lor e următorul:

Pasul 1: Unul dintre ei alege o femeie aflată în bar.

Pasul 2: Ceilalți doi „calculează” ce șanse are primul tip să obțină numărul ei de telefon.

Pasul 3: Aruncă mormane de bani pe teighea.

Pasul 4: Tipul se apropie de fată și, inevitabil, este refuzat. Pierde banii de pariu, dar îi recuperează în repriza a doua, când următorul tip e respins.

Jocul ăsta e stupid și inutil.

Îmi sorb berea, privind amuzat cum domnul Rolex se apropie alene de o femeie uluitoare, îmbrăcată într-o rochie mulată, scumpă.

Tipa strâmbă din nas când îl vede venind, iar asta îmi spune că amicii lui sunt pe cale să câștige niște parai. Or purta tipii ăștia costume scumpe, dar nu sunt nici pe departe de nasul femeilor

de aici. Iar femeile cu clasă nu tolerează fraierii imaturi, pentru că știi că merită mult mai mult de-atât.

Domnul Rolex strânge din dinți când se întoarce la ceilalți doi. Cu mâna goală. Amicii lui hohotesc și își adună câștigul.

Tocmai când blondul e pe cale să aleagă o altă țintă, îmi pun halba pe teigheaua lucioasă și întreb:

— Pot să joc și eu?

Trei capete se rotesc spre mine. Domnul Rolex îmi cercetează hainele, după care se strâmbă.

— Mda, îmi pare rău, amice, dar nu-ți poți permite jocul ăsta.

Dându-mi ochii peste cap, scot portofelul din buzunar și scormonesc prin el, lăsând la vedere bănetul din el.

— Puneți-mă la încercare, le spun.

— Ai tras cu urechea la ce vorbim noi? întrebă blondul.

— Vorbiți cam tare. În plus, îmi place să pariez. Indiferent pe ce se pariază... hop și eu! Acestea fiind spuse, ce șanse credeți că am cu... — îmi plimb încet privirea prin încăperea plină de oameni — ea? închei eu.

În loc să-și îndrepte privirile spre femeie, cei trei stau cu ochii lipiți de mine.

Mă studiază pentru câteva secunde, ca și cum vor să-și dea seama dacă-mi bat joc de ei. Cobor de pe scaunul de bar și vin mai aproape de ei.

— Uitați-vă la ea! E o tipă trăsnet. Credeți că un neica nimeni ca mine poate să facă rost de numărul ei de telefon?

Domnul Rolex e primul care lasă garda jos.

— Al ei? spune el, dând din cap spre fata drăguță, care vorbește cu barmanul, comandând o băutură. Adică Micuța Domnișoară Nevinovată?

Nu greșește. Are, cu siguranță, un aer de nevinovăție. Profilul ei delicat dezvăluie o brumă de pistruie pe nas, iar părul castaniu-deschis îi cade pe umeri. Nu a fost coafat într-un stil complicat, așa

cum îl poartă unele dintre puicuțele de aici. În ciuda faptului că poartă un pulover negru, mulat, și fustă scurtă, pare mai degrabă o fată de treabă, decât o femeie fatală.

Amicul cu păr castaniu pufnește disprețuitor:

— Da, cum să nu! Îți urez baftă cu ea.

Îmi ridic sprâncenele.

— Ce, crezi că n-am șanse?

— Frate, uită-te la tine! Ești sportiv, da?

— Ori asta, ori ia steroizi, comentează blondul.

— Sunt sportiv, confirm eu, dar nu le dau mai multe detalii.

E limpede că tipii ăștia nu sunt fani hochei. Altfel, m-ar fi recunoscut ca cel mai recent hocheist recrutat în Boston.

Sau poate că nu m-ar fi recunoscut. De când am trecut de la pepiniera echipei la profesioniști, nu prea am ieșit pe gheață. Încă încerc să-mi dovedesc talentul în fața antrenorului și a coechipi-erilor. Iar în cel mai recent meci am dat o pasă de gol, ceea ce a fost mișto.

Cu toate că un gol ar fi fost și mai și...

— Mda, ai intimidat o frumusețe ca ea, mă anunță domnul Rolex. Șansele tale să-i afli numărul de telefon sunt... douăzeci la unu.

Amicii lui se declară de acord cu el.

— Deci douăzeci și cinci la sută șanse, adaugă unul.

Încă o dată, calculele lor sunt absurde.

— Și dacă vreau mai mult decât numărul ei? îi provoc eu.

Blondul chicotește:

— Vrei să știi ce șanse ai s-o iei acasă cu tine? O sută la unu.

O privesc din nou pe tipă. Poartă botine negre, de piele întoarsă, până la glezne, cu tocuri groase. Stă picior peste picior și soarbe grațioasă din băutura ei. E drăguță foc.

— Pun pariu pe două sute de parai că, în mai puțin de cinci minute, o conving să mă sărute, mă dau eu mare, afișând o nutră arogantă.

Noii mei prieteni izbucnesc în râs.

— Vrabia mălai visează, frate, chicotește domnul Rolex. În caz că n-ai observat, femeile din localul ăsta sunt stilate. Nicio șansă să se cupleze cu tine, în public.

Pun imediat două sute de dolari pe teighea.

— Vă sperie virilitatea mea? le zic ironic.

— Ha! Bine! Mă bag, spune blondul, punând două bancnote peste ale mele. Dă-i drumul! O să vezi cum te întorci cu coada între picioare, șmechere!

Înșfac halba și dau pe gât restul de bere.

— Puțin curaj lichid, le zic celor trei, iar domnul Rolex își dă ochii peste cap. Acum priviți și băgați la cap!

Le fac cu ochiul și pornesc agale spre tipă.

Numaidecât, fata se uită la mine. Zâmbește timid. Drace, ce buze frumoase are! Pline, roz și lucioase.

Când privirile ni se întâlnesc, pare că toți cei din bar au dispărut. Ochii ei căprui sunt drăguți și expresivi. În clipa asta, emană o dorință dulce, care-mi accelerează pulsul. Sunt atras de ea și picioarele mele pășesc automat într-acolo.

Când ajung lângă ea, o salut cu voce răgușită:

— Bună!

— Bună! răspunde ea.

Trebuie să-și lase capul pe spate ca să mă privească, pentru că e așezată, iar eu o domin cu înălțimea mea. Am fost dintotdeauna un tip masiv, dar am pus și mai mulți mușchi pe mine de când am început să joc hochei la nivel înalt. Să patinezi la profesioniști e foarte solicitant din punct de vedere fizic.

— Poți să-ți iau ceva de băut? mă ofer eu.

Ea își ridică paharul plin.

— Nu, mulțumesc! Am comandat deja.

— Atunci îți fac cinste cu următorul.

— Nu va mai exista altul. N-am încredere în mine.

— Cum așa?

— Nu rezist la băutura. Mă amețesc de la primul pahar.

Buzele i se curbează ușor, iar fata adaugă:

— Dacă beau două pahare, fac chestii rele.

Să mor dacă penisul meu nu dă semne de trezire la auzul acestor cuvinte!

— Cât de rele? zic eu tărăgănat.

Deși roșește, nu se dă în lături să răspundă:

— Foarte rele.

Îi zâmbesc, apoi îl atenționez pe barman cu un gest iute și exagerat.

— Încă un pahar pentru ea! îi strig.

Ea râde, iar sunetul melodios îmi trimite fiori prin trup. Mă simt incredibil de atras de ea.

Nu mă așez pe scaunul de lângă ea, dar mă apropii mai mult, iar genunchiul ei îmi atinge ușor șoldul. Jur că aud cum i se precipită respirația.

Întorc capul și-i văd pe noii mei prieteni privindu-ne cu un interes profund. Domnul Rolex ciocănește cu degetul în ecranul ceasului, cu un gest teatral, ca și cum îmi reamintește că timpul trece.

— Ascultă...

Îmi apropii buzele de urechea ei, ca să mă poată auzi. De data asta, *văd* cum i se precipită respirația. Când trage aer în piept, sânii ei se ridică.

— Amicii mei mi-au zis că am douăzeci și cinci la sută șanse să-ți aflu numărul de telefon.

Ochii ei sclipesc diabolic.

— Uau! Nu prea au încredere în tine, așa-i? Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară! Am o cotă mai bună de-atât. Dar... dă-mi voie să-ți zic un secret...

Gura mea îi atinge lobul urechii.

Îi șoptesc:

— Nu vreau numărul tău de telefon.

Surprinsă, tresare și se uită la mine.

— Serios?

— Da.

— Și atunci, ce vrei?

Ridică paharul la buze și soarbe în grabă.

Mă prefac gânditor.

— Vreau să te sărut.

Tipa izbucnește în râs, dar pare luată pe nepregătite.

— Aha! Spui asta pentru că sperii să cedez și să le dovedești amicilor tăi că nu ești un ratat.

Privesc din nou peste umăr. Domnul Rolex are un rânjet satisfăcut. Ciocănește iar ceasul. Tic-tac! Cele cinci minute sunt pe sfârșite. Ceasul meu de mână îmi arată că mai am două minute.

— Nu, îi spun fetei. Nu de asta vreau să te sărut.

— Zău?

Îmi ling buza de jos.

— Zău! Vreau să te sărut pentru că ești cea mai sexy tipă din barul ăsta. Și, oricum, e limpede că și tu vrei să te sărut.

— Cine ți-a zis asta? mă provoacă ea.

— De când m-am apropiat de tine, te-ai holbat încontinuu la gura mea.

Fata mijeste ochii.

Îmi trec ușor vârfurile degetelor de-a lungul brațului ei zvelt. Deși abia dacă-i ating pielea, se înfioară.

— Uite cum stă treaba. Amicii mei te cred o sfântă. M-au avertizat că vei fi intimidată de un tip ca mine. Unul dur și direct. Dar știi ce cred eu?

— Ce? întrebă ea, cu voce scăzută.

— Cred că-ți plac tipii duri și direcți.

Mă apropii iar de ea. Poartă cercei micuți, cu diamante. Nu mă pot abține să-mi trec limba peste pietricică.

Trage adânc aer în piept, iar eu simt un fior de satisfacție.

— Nu cred că ești deloc atât de sfântă, continui eu. Pur și simplu, nu cred că ești o fată cuminte. Cred că în clipa asta nu vrei altceva decât să-ți îndeși limba în gura mea și să-ți înfigi unghiile în spatulele mele, ca să mă lași să ți-o trag taman aici, de față cu toată lumea.

Fata scoate un geamăt.

Zâmbesc îngâmfat când mă apucă de ceafă și-mi trage capul în jos, ca să mă sărute apăsător.

— Ai dreptate, murmură ea, cu gura lipită de buzele mele. Nu-s deloc o fată cuminte.

Scula mi se întărește înaintea ca tipa să-și vâre limba în gura mea. Și când o face, strecurând-o printre buzele mele întredeschise, e rândul meu să gem. Are gust de gin și de sex. O sărut lacom, conștient de fluierăturile zgomotoase din jurul nostru. Sunt sigur că unele dintre ele vin dinspre amicii mei brokeri. Acum sunt prea ocupat, deci nu pot savura surprinderea lor.

Îmi las limba să alunece peste a ei și-mi strecor încet un picior între coapsele ei moi. O fac dinadins, ca să-și dea seama cât de excitat sunt.

— Ah, Doamne! murmură ea.

Își îndepărtează gura, iar în ochii ei se citește dorința pură. Îmi propune:

— Hai să plecăm de aici ca să terminăm treaba undeva între patru ochi.

— Nu. Te vreau acum.

Vocea mea sună răgușit și ciudat, ca și cum aș avea pietriș în gură.

— Acum? se miră ea.

Îmi pun o palmă pe talia ei zveltă și îi ofer o mângâiere ațățătoare.

— Îm-hm. Am auzit că toaleta pentru femei are niște cabine mai mari.

Își apasă palma pe pieptul meu, dar nu ca să mă respingă, ci ca să mă ațâțe la rândul ei. Privirea ei arzătoare îmi cercetează corpul pe îndelete. Apoi își înclină capul într-o parte și întrebă:

— Ce-o să spună iubita ta despre chestia asta?

Îi rânjesc lasciv.

— O să spună: „Hai mai repede, John! Vreau să-mi dau drumul”.

Grace geme din nou.

— Exact! La asta mă gândeam și eu, o tachinez eu, dar iubita mea nu pare tulburată.

Uneori e greu de crezut că, odată, a fost o bobocă emoționată care se bâlbâia și în al cărei dormitor am nimerit din greșeală. E greu de crezut că dulcea Grace Ivers, de care m-am îndrăgostit, este femeia neînfricată din fața mea, vulpița sexy care e pe cale să mă lase să i-o trag în toaleta femeilor.

Înainte să fie de acord cu jocul cu roluri din seara asta, Grace a ales barul ăsta și a verificat cât de curate sunt toaletele. Deci da, încă este fata ciudată pe care am cunoscut-o acum câțiva ani. Și, din întâmplare, e iubita mea sexy și moartă după sex.

Îi iau mâna și o ajut să coboare de pe scaun. Scula mea e tare ca o stâncă și dormică să se elibereze. Judecând după respirația ei precipitată, e la fel de excitată ca și mine.

— Ei, ce zici? o întreb, frecându-mi degetul mare de palma ei.

Grace se ridică pe vârfurile botinelor cu tocuri înalte și-și apasă buzele pe urechea mea.

— Hai mai repede, John! Vreau să-mi dau drumul!

Îmi stăpânesc un hohot de râs, urmând-o spre coridorul din spate. Înainte de a trece pragul, arunc o ultimă privire peste umăr. Fraierii se holbează la mine ca la un extraterestru. Fac semn spre banii de pe tejghea și dau elegant din cap, ca și cum le-aș spune: „Păstrați-i voi pe toți”.

2.

Logan

— Chiar nu era nevoie să faci chestia asta, insistă tatăl lui Grace, când îi închid capota SUV-ului. Apreciez gestul, dar mă simt cam nașpa că te-am pus să muncești în Ajunul Crăciunului.

Îmi șterg urma de ulei de motor de pe față cu o cârpă curată și mă străduiesc din răspuțeri să nu izbucnesc în răs. Îmi place la nebunie de Tim Ivers, dar e foarte ciudat să auzi un adult care folosește cuvinte precum „nașpa”.

În cei patru ani de când mă văd cu fiica lui, pot număra pe degetele de la o mână de câte ori l-am auzit pe tipul ăsta folosind astfel de cuvinte — o diferență ca de la cer la pământ față de educația de care am avut parte. Am crescut cu un tată alcoolic, care din două în două cuvinte scotea o înjurătură. Odată, educația mea a chemat-o pe biata mama la grădiniță pentru că i-am zis altui copil că are o „față de căcat”. Ce vremuri! Vremuri foarte urâte, nefericite.

Dar, din fericire, toate s-au schimbat de atunci. Tata nu mai bea de aproape patru ani și, deși relațiile dintre noi nu s-au îmbunătățit foarte mult, cel puțin nu-l mai urăsc.

Sincer vorbind, în ultima vreme îl consider pe tatăl lui Grace o figură paternă. E un tip de treabă, dacă treci peste faptul că preferă fotbalul, nu hocheiul. Dar nimeni nu-i perfect.

— Tim, omule, n-o să-l las pe „aproape-tatăl” meu să plătească pentru un schimb de ulei, când pot s-o fac eu pe gratis, îl informez. Am crescut în garajul nostru. Pot schimba uleiul cu ochii închiși.

— Ești sigur? insistă el, rearanjându-și ochelarii pe nas. Știi că nu sunt un profitor, fiule.

Fiule. Drace! Mă înmoi de fiecare dată când îmi zice așa. Nu există un motiv întemeiat ca Tim să-mi spună așa. Grace și cu mine nu suntem căsătoriți. Pe vremuri, când am început să ne întâlnim, mă gândeam că Tim e genul de om care-i spune oricărui tânăr „fiule”. Dar nu. Mi-o zice doar mie. Și nu pot să neg că-mi place s-o aud.

— Știi că nu ești profitor, tocmai de-aia m-am și oferit, îl asigur eu. Și, cum spuneam mai înainte, să nu-ndrăznești să te mai duci la mecanicul ăla al tău care te sughe de bani, pentru vreo reparație! O să se ocupe fratele meu. Pe gratis.

— Ce mai face fratele tău?

Tatăl lui Grace își încuie mașina și se îndreaptă spre ușa gara-jului.

Îl urmez afară, pe alee, iar frigul îmi răcorește dintr-odată fața. Iarna asta încă nu a nins în Hastings, dar Grace spune că prognoza anunță ninsori abundente pentru mâine-dimineață. Perfect! Îmi place să fie zăpadă de Crăciun.

— Jeff e bine, îi răspund. Mi-a spus să vă urez o vacanță frumoasă. Le pare rău că nu pot veni la cină în seara asta.

Anul ăsta, fratele meu și soția lui, Kylie, petrec vacanța în Mexic, împreună cu familia lui Kylie. Este a patruzecoa aniversare a căsătoriei părinților ei, și au hotărât s-o sărbătorească într-o destinație însoțită. Însă mama mea și tatăl meu vitreg, David, vin la noi în seara asta, așa c-o să fie mișto. Lui Grace și mie ne place

la nebunie să urmărim cum tatăl ei puritan, un biolog molecular, stă de vorbă cu tatăl meu vitreg incredibil de anost, care e contabil. Anul trecut, am făcut pariu pe câte subiecte plictisitoare pot să discute într-o singură seară. A câștigat Grace, cu un total de douăsprezece. Eu am pariat pe zece, dar am subestimat fascinația lui Tim pentru sticlele de lapte vechi și cea a lui David pentru noua sa colecție de elefanți din ceramică.

— Lui Josie îi pare rău că nu poate veni și ea, spune Tim.

Vorbește despre mama lui Grace, care trăiește la Paris. Deși Tim și Josie au divorțat cu ani în urmă, sunt încă foarte apropiați.

Ai mei nu pot sta împreună în aceeași cameră, chiar dacă tata s-a lăsat de băut. Grace și cu mine am avut multe conversații despre ce se va întâmpla atunci când ne vom căsători — *când*, nu dacă! De ce s-o mai lungim? Știm că ne vom căsători. Dar ne-am făcut probleme, întrebându-ne cum vom rezolva problema invitațiilor la nuntă. În cele din urmă, am hotărât că ne vom căsători în secret, pentru a evita scandalurile și complicațiile. Mama nu va veni cu niciun chip la nuntă, dacă o să vină și tata.

Nu o condamn. În timpul căsniciei lor, tata i-a făcut viața un iad. Mama a trebuit să-i suporte ani de zile crizele, leșinurile și perioadele de internare la dezalcoolizare, în vreme ce se străduia să-și crească cei doi băieți de una singură. Și nu cred că se va mai răzgândi vreodată în privința tatei. E un miracol că Jeff și cu mine am reușit să-l iertăm cât de cât.

— Știi cumva dacă programul o să-ți permită s-o iei pe Grace și să mergeți la Paris în vara asta? mă întreabă el în vreme ce dăm ocol casei, îndreptându-ne spre veranda care o înconjoară.

— Totul depinde dacă echipa noastră se califică în finală. Pe de-o parte, să petrec două luni la Paris sună super. Dar asta ar însemna să nu jucăm în play-off, ceea ce e nasol.

Tim chicotește și zice:

— Vezi? Dacă ai fi jucat fotbal, sezonul s-ar fi încheiat în februarie și ai fi putut să pleci la Paris...

— Într-o bună zi, domnule, o să vă leg de un scaun și-o să vă oblig să urmăriți încontinuu meciuri de hochei, până o să începeți să iubiți sportul ăsta.

— Tot n-ar funcționa, spune Tim, înveselit.

Rânjesc.

— Ar trebui să aveți mai multă încredere în talentul meu de tortionar.

Taman când ajungem la scările de la verandă, o dubă mare și maro trage lângă trotuarul din fața casei. Pentru o clipă sunt nedumerit, crezând că e mama lui David, dar apoi văd logoul curieratului UPS.

— Tot mai fac livrări? se miră Tim. La ora șase, în Ajunul Crăciunului? Bietul băiat!

Chiar așa! Bietul băiat! Curierul pare frânt și istovit. Pășește pe alee, către noi. Într-o mână ține o cutie de carton, iar în cealaltă, un dispozitiv butucănos.

— Salut, oameni buni! zice el când ajunge în dreptul nostru. Sărbători fericite și scuze că vă deranjez! E ultima mea livrare pe ziua de azi... pentru Grace Ivers?

— Sărbători fericite! spune Tim. Da, e fiica mea. E înăuntru, dar mă duc s-o aduc, dacă trebuie să semneze pentru colet.

— Nu-i nevoie. Poate semna oricine din familie.

Întinde dispozitivul și un pix. După ce tatăl lui Grace mângălește o semnătură, curierul își ia la revedere și se întoarce grăbit la duba sa. Fără îndoială, e nerăbdător să ajungă acasă, la familia lui.

— De la cine e pachetul? întreb.

Tim caută pe etichetă.

— Nu văd niciun nume. Doar Oficiul Poștal din Boston.

Cutie are cam o jumătate de metru pe jumătate de metru, iar când Tim mi-o pune în brațe, bag de seamă că nu cântărește cine știe ce. Mijesc ochii.

— Și dacă e o bombă?

— Atunci o să explodeze și o să murim, iar atomii din care suntem compuși își vor găsi noi utilizări undeva, în univers, răspunde Tim.

— Și Crăciun Fericit pentru noi toți! spun cu veselie exagerată, după care-mi dau ochii peste cap. Știți că sunteți un mare nesuferit, da?

— Ce-i asta? întrebă Grace, când intrăm în sufrageria casei în stil victorian.

Îi întind cutia.

— Nu știu. Abia a venit. E pentru tine.

Grace își mușcă drăgălaș buza de jos, așa cum face atunci când se gândește. Privirea ei fuge la pomul de Crăciun frumos împodobit și la grămezile de cadouri perfect împachetate, de sub el.

— Nu cred că-l putem pune acolo, hotărăște ea, în cele din urmă. Tulburarea mea obsesiv-compulsivă n-o să mă lase să am răbdare până mâine-dimineață, dacă știu că avem o cutie nașpa, care nu arată fabulos.

Pufnesc și mă ofer:

— O împachetez eu, dacă vrei.

— N-a mai rămas hârtie de împachetat.

— O să folosesc un ziar. Sau hârtie de copt.

Iubita mea mă fixează cu privirea.

— O să mă prefac că n-am auzit ce-ai spus, declară Grace.

Tatăl ei râde. E un trădător!

— Bine, păi deschide-l acum, îi spun eu. Nici măcar nu știm de la cine e, așa că s-ar putea să nu fie vreun cadou de Crăciun. Bănuiesc că s-ar putea să fie o bombă, dar nu-ți face griji, frumoaso!

Tatăl tău m-a asigurat că atomii noștri vor fi redistribuiți după ce sârim în aer.

Grace oftează.

— Uneori, chiar nu te înțeleg.

După care se duce în bucătărie, să aducă un foarfec.

Îi admir fundulețul, care arată super în colanții ei roșu-aprins. Poartă un pulover cu dungii roșii și albe. Tatăl ei poartă un pulover asemănător, doar că e verde cu roșu, iar pe el are un ren brodat aiurea. La început, când a apărut cu el, am crezut că renul e o pisică. Se pare că mama lui Grace i-a tricostat chestia asta oribilă când Grace era mică. În calitate de persoană care nu a petrecut multe sărbători fericite în familie, trebuie să recunosc că îmi plac mult tradițiile ciudate ale familiei Ivers.

— Bun! Hai să vedem ce avem aici!

Grace pare nerăbdătoare și taie repede scotch-ul lipit pe cutie.

Încă sunt neliniștit, pentru că încă n-am eliminat total gândul idiot că ar putea să fie o tentativă de asasinat.

Grace desface clapele cutiei și scoate o felicitare. Își încrețește fruntea.

— Ce scrie? întreb eu.

— Scrie „Mi-e dor de tine”.

Alarma sună în mintea mea. Ce naiba? Cine-i trimite iubitei mele cadouri cu felicitări pe care scrie așa ceva?

— Să fie de la mama ta? Își dă cu părerea Tim, care pare la fel de uimit ca mine.

Grace scoțosește printr-o mare de hârtii de împachetat. Încrunțarea ei se adâncește când scoate conținutul. Apuc să văd ceva alb, cu albastru și negru. În clipa următoare, Grace țipă și aruncă obiectul ca și cum i-ar fi ars degetele.

— Nu! țipă ea. Nu! Nu! Nu! Nu, nu, nu, *nu!* Își întoarce spre mine privirea furioasă, ridicând un deget în aer. Aruncă chestia asta, John!

Aoleu! Când mă apropii de cutie, îmi pică fisa. Bănuiesc ce conține, și... da!

E Alexander.

Tatăl lui Grace se încruntă când ridic păpușa de porțelan din cutia de carton.

— Ce-i asta? Întrebă el.

— Nu! insistă Grace, arătând cu degetul spre mine. Scoate-l afară. Acum!

— Ce anume vrei să fac? ripostez eu. Să-l arunc la gunoi?

Grace pălește auzind propunerea mea.

— Nu poți să faci asta. Dacă se supără?

— Bineînțeles c-o să se supere. Uită-te la el! E mereu supărat.

Încercând să nu mă cutremur, mă silesc să privesc fața lui Alexander. Nu-mi vine să cred că s-au împlinit aproape șapte luni binecuvântate de când l-am văzut. Oricât de tare te-ar face păpușile vechi să te cutremuri, asta se află în capul listei. Are o față de porțelan atât de albă, că pare nefirească. Are ochi albaștri mari, lipsiți de viață, sprâncene negre, groase și ciudate, o guriță roșie și păr negru. Poartă o tunică albastră, o eșarfă albă, jachetă neagră cu șort și pantofi lucioși, roșii.

E cel mai înspăimântător lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Gata! spune Grace. Nu mai ai voie să fii prieten cu Garrett. Pe bune!

— În apărarea lui, trebuie să spun că Dean a început, precizez eu.

— Și nici cu el nu-ți mai dau voie să fii prieten. Cu Tucker e în regulă, pentru că știu că urăște păpușa asta la fel de mult ca mine.

Mă holbez la ea.

— Și crezi că *mie* îmi place? Privește chestia asta!

Îl flutur pe Alexander pe la nasul lui Grace. Ea se ferește și se ghemuiește, ca să evite brațele îndesate care zvâcnesc de colo colo.

— Nu pricep, se bagă Tim, întinzând mâna spre păpușa. E fenomenală! Ia uite ce măiestrie!

Admiră păpușa, în vreme ce fiica lui și cu mine îl privim îngroziți.

— Drace, tată! suspină Grace. Acum, că l-ai atins, o să te știe.

Tim îl examinează în continuare pe Alexander.

— A fost fabricată în Germania? Așa pare. O fi din secolul al nouăsprezecelea?

— Cunoștințele dumneavoastră într-ale păpușilor vechi mă bagă în răcori, spun eu cu sinceritate. Nu glumim, domnule. Lăsați-l jos, înainte să se atașeze de dumneavoastră. Pentru noi e prea târziu... Deja ne știe. Dar dumneavoastră încă mai aveți timp să vă salvați.

— De ce anume să mă salvez?

— Păpușa e bântuită, răspunde Grace pe un ton sumbru.

Dau aprobator din cap.

— Uneori, păpușa asta îți clipește.

Tim își plimbă degetele peste pleoapele mobile.

— Mecanismul ăsta e vechi de secole. Dacă ochii i se închid și i se deschid la întâmplare, probabil e din cauza uzurii.

— N-o mai atinge! îl roagă Grace.

Pe bune! Tim vrea s-o pățească? Probabil că *Garrett* vrea s-o ia pe cocoasă, pentru că o să-l omor când îl văd data viitoare. Îl iubesc pe Garrett Graham ca pe un frate. Este prietenul meu cel mai apropiat. E coechipierul meu. Tipul e supermișto! Dar de ce ne-a făcut așa ceva de Crăciun?

Recunosc că am profitat de privilegiul de-a avea o cheie de rezervă și, cu câteva luni în urmă, l-am adus pe Alexander în casa lui Garrett și a prietenei lui, de ziua lui Hannah.

— Pot să fac niște poze și să încerc să aflu cât valorează? întrebă Tim.

Latura lui de savant tocilar s-a trezit la viață.

— Nu-i nevoie. Păpușa valorează patru miare, îi spun.

Sprâncenele lui se ridică.

— Patru *mii* de dolari?

Grace dă aprobator din cap.

— Ăsta-i încă un motiv pentru care nu-l putem arunca la gunoi. E aiurea să arunci pe apa sămbetei atâția bani.

— Dean l-a cumpărat acum doi ani, la o licitație de obiecte vechi, îi explic eu. În descrierea obiectului era menționat că Alexander e bântuit, așa că Dean s-a gândit că ar fi foarte nostim să cumpere păpușa pentru fiica lui Tuck, care pe atunci era un bebeluș. Sabrinei nu i-a convenit deloc și a făcut urât, așa că a așteptat ca Dean și Allie să plece în oraș, câteva luni mai târziu, și l-a plătit pe un angajat al hotelului lor, iar omul a lăsat păpușa pe perna lui Dean.

Grace chicotește și completează:

— Allie povestea că Dean a țipat când a aprins lumina și l-a văzut pe Alexander acolo.

— Iar acum a devenit un ritual, închei eu, pe jumătate zămbind, pe jumătate oftând. Îl expediem pe Alexander de la unul la altul, pe nepusă masă.

— Ce-a spus vânzătorul despre obiectul ăsta? întrebă Tim, curios. Are o poveste a lui?

— Tată, nu-i mai spune „obiect”! îl sfătuiește Grace. Te aude.

— A venit la pachet cu un soi de card cu informații, răspund eu, ridicând din umeri. Nu-mi amintesc cine are cardul acum. Numele păpușii e Alexander. Aparținea unui puști pe nume Willie, care a murit pe California Trail¹, în vremea Goanei după Aur.

¹ Rută folosită în secolul XIX, în Statele Unite ale Americii. Lungimea ei era de aproximativ 3 138 kilometri. Înainte de construirea căii ferate transcontinentale, în 1869, a fost folosită de emigranții americani, care călătoreau în căruțe, pentru a ajunge în California.

Se pare că întreaga familie a murit de foame, cu excepția lui Willie. Bietul puști a rătăcit zile întregi, căutând ajutor și, în cele din urmă, a căzut într-o râpă, și-a rupt piciorul și a zăcut acolo până când a murit de hipotermie.

Grace se cutremură.

— L-au găsit strângându-l pe Alexander la piept. Vânzătorul păpușii — un țcănit — a spus că, în clipa morții, spiritul lui Willie a trecut în Alexander.

Tim face ochii cât roata carului.

— Fir-a să fie! Povestea asta-i al dracului de morbidă!

Simt că-mi pică fața.

— Domnule, ați înjurat cumva?!

— Cum să nu înjur?

Tim îl pune pe Alexander la loc în cutie și închide clapele.

— Hai să-l ducem în pod. Jean și David or să apară dintr-un moment într-altul. Doar nu vrem să vadă păpușa.

Dând hotărât din cap, Tim Ivers se îndepărtează cu cutia în mână. Sincer să fiu, nu știu dacă e serios.

Mă strâmb de râs și mă întorc spre Grace și încerc să o liniștesc:

— Și uite-așa, Alexander a fost exilat în pod! Te simți mai bine?

— O să fie tot în casă?!

— Păi, da...

— Atunci nu mă simt mai bine.

O apuc de talie și o trag spre mine. După care-mi plec capul și o sărut.

— Dar acum e mai bine? murmur eu.

— Ceva mai bine.

Când o sărut din nou, se lipește de mine și-mi înlănțuie gâtul cu brațele. Fir-ar să fie! Cât de mult îmi lipsește chestia asta când plec în cantonament! Știam că viața unui hocheist profesionist nu e ușoară, dar nu mi-am dat seama cât de mult îmi va lipsi Grace de fiecare dată când plec din oraș.

— Urăsc că trebuie să plec iar, spune ea, cu buzele pe buzele mele.

Și eu la fel.

— Plec abia peste câteva zile, îi reamintesc.

Își mușcă buzele și-și apasă obrazul de pieptul meu.

— Tot nu avem destul timp, spune ea, așa de încet, că abia o aud.

Inspir parfumul dulce al părului ei și o strâng mai tare. Are dreptate. Nu e deloc destul timp pentru noi.

3.

Grace

La câteva zile după Crăciun, Logan pleacă într-o deplasare de cinci zile, pe Coasta de Vest. Am început să ne obișnuim cu programele noastre decalate.

Dacă sunt în vacanță și stau acasă, Logan e plecat.

Când Logan are două nopți libere și e acasă, eu sunt blocată în Campusul Universității Briar, din Hastings, la patruzeci și cinci de minute de condus de locuința noastră. Am ales casa asta drăguță, din cărămidă roșiatică, pentru că se află exact la jumătatea drumului dintre Hastings și Boston, unde joacă echipa lui Logan. Dar în regiunea New England iarna poate fi imprevizibilă, așa că, dacă vremea e de rahat, naveta noastră durează de două ori mai mult decât de obicei, ceea ce ciuntește din prețiosul timp petrecut împreună. Dar până voi absolvi, asta e compromisul asupra căruia ne-am înțeles.

Din fericire, voi termina facultatea în mai și abia așteptăm să găsim o locuință nouă, în Boston. Cu toate că... habar n-am ce o să fac dacă obțin o slujbă care *nu are sediul* în Boston. Nici